

[Kyed.]

ikke, ja man kan maaske sige, befordrede tværtimod, at man om Aftenen samme Dag, som Forslaget var blevet forelagt, i de konservative Blade kunde læse hele Forslaget, dets Karakter og Indhold. Dermed var Forslaget spredt ud til Diskussion Landet over. Man kan ikke fortænke de øvrige Partiers Presse i, at den tager det op til Diskussion, naar det er fremkommet i et Partis Presse.

Det eneste Sted, hvor man, som det hele nu havde formet sig, ikke kunde diskutere Forslaget, var herinde paa Rigsdagen. Finansudvalget havde Tavshedspligt, Finansudvalgets Medlemmer var indgaaet paa Forpligtelsen til ikke at bringe Forslaget frem til Diskussion i Partierne, og man maatte derfor indskrænke sig til at følge, om jeg maa kalde det, Slagets Gang ved at se, hvad Pressen meddelte om dette vigtige Spørgsmaal.

Hvis man saa fulgte denne Pressekampagne, saa læste man f. Eks. i „Politiken“ en Artikel den 7. Marts, hvor der stod:

„Overfor Venstres Modstand erklærede Hr. Hauge, at han tog Forslaget tilbage, idet Forudsætningerne for dets Gennemførelse var bristede, naar Venstre gik imod.“

Nu var det uden Tvivl ikke med Sorg i Sind, at „Politiken“ skrev denne Artikel, og at den blev fulgt i den radikale Presse Landet over, thi med denne Meddelelse, hvis den havde været rigtig, var det radikale Parti jo bragt ud af en slem Knibe, med Undtagelse selvfølgelig af de tre indeklemte Partifæller, der er anbragt paa Ministerbænkene, og som man maa forudsætte i Ministermøde har godkendt Forslaget og dets Fremættelse i Finansudvalget.

At det radikale Parti var i Knibe med Spørgsmaalet, fik man yderligere bekræftet gennem en Artikel i „Fyns Venstreblad“, der den 7. Marts bl. a. skrev følgende:

„Indenfor det radikale Venstres Rigsdagsgruppe er der delte Meninger om Spørgsmaalet, og saa vidt vi har bragt i Erfaring, indtager Flertallet samme Stilling“ — samme Stilling — „som den af Venstres Finansudvalgsmedlemmer forfættede.“

Imidlertid dukkede Forslaget jo op igen i Form af en Anmærkning til Finansloven, som nævnt et Par Dage, før vi

endelig afsluttede Arbejdet i Finansudvalget, og ud over den korte Diskussion angaaende Spørgsmaalet, der fandt Sted, da den højtærede Minister var i Finansudvalget, har der for saa vidt ikke været Lejlighed til at faa det debatteret. Derfor haaber jeg, Ministeren tilgiver mig, at jeg, tvunget af Omstændighederne, her i Salen maa stille en Del Spørgsmaal, som man rettelig ellers vedrørende et saa vidtrækkende Spørgsmaal som dette vilde stille i det Udvalg, hvis det var til Behandling som et særligt Lovforslag.

For det er jo klart, at der er ikke saa faa Ting, man maa have Rede paa i en Sag med saa store Principper, som denne Anmærkning indeholder, og ved samme Lejlighed kan vi jo ogsaa faa skaffet Oplysning om, hvorvidt det radikale Parti fortsat indtager samme Standpunkt som det, Venstres Medlemmer forfægter, eller om Partiets Medlemmer giver Tilslutning til det Standpunkt, som Regeringen har taget i denne Sag. Forholdet er nemlig det, at Venstres Standpunkt i Dag er det samme som det, vi tog den Dag den højtærede Minister mødte i Finansudvalget. Venstres Standpunkt er for det første dette, at vi ikke mener, at et Spørgsmaal som dette hører hjemme i en Anmærkning paa Finansloven, men der burde have været fremsat et særligt Lovforslag. Det Standpunkt har ikke kunnet finde Tilslutning hos de tre andre Partiers Medlemmer af Finansudvalget, og det maa man i og for sig forbavses over, thi den Anmærkning, der her er Tale om, indeholder jo slet og ret dette, at man nu vil skabe den Praksis, at et almindeligt Tilskud til hele Industrier kan gennemføres ved en Anmærkning paa Finansloven. Det var den Politik, som den højtærede Statsminister kæmpede for og faldt paa i 1926, og nu vil man have, at denne Politik skal kunne indføres Tid efter anden ved Anmærkninger paa Finansloven. Derefter er det selvfølgelig i høj Grad paakrævet at spørge, hvorledes de gæve konservative Forkæmpere for den rene Finanslov befinder sig. Hvilke Tanker maa man ikke for Fremtiden gøre sig, naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller kræver Respekt for Lovenes Lov. Thi hvor er den Lov, som denne Anmærkning støtter sig til? Hvor er den Lov, hvis Indhold giver Udtryk for det Princip, som denne Anmærkning paa Finansloven skal knæsette. Ja, hvis den